

SALUT MENTAL pàg 3
Feines temporals o amb
sous baixos: problemes
de salut amb origen laboral

FINS AL SETEMBRE pàg 10
Rosa Alarcón deixa uns
mesos el Districte per culpa
d'una malaltia minoritària

líniahorta ^{13 anys} guinardó

Juny 2022 · Núm. 137 · liniahorta.cat

Arrenca la reforma per fer de Pi i Margall un eix verd

Els vianants tindran prioritats, però entre el veïnat preocupa la pèrdua de carrils per si crea retencions pàg 10

Foto: Paula Jaume/Ajuntament

Bona convivència

L'espai per a drogodependents s'integra al Baix Guinardó pàg 10

EL TEMPLE, MÉS PETIT pàg 10
El solar on hi ha l'església de l'Esperit Sant acollirà una facultat universitària

TERRASSES pàg 14
Collboni nega que es vulguin reduir els horaris

ESPORTS pàg 20
Marta Montoliu diu adeu a les pistes de bàsquet

Una nova vida, una nova llar

la vostra llar
Residència i Centre de dia

La vostra llar Lès Dalies
Carrer Varsòvia, 16 · Barcelona
Tlfn: 933 52 86 11

www.lavostrallar.com

- Gran terrassa exterior
- Menjar casolà i dietes texturitzades
- Ambient familiar i personalitzat
- Protocol·ls Covid

Centre acreditat per: Generalitat de Catalunya

DE 6 AM A 1 PM DE DILLUNS A DIVENDRES
Amb
Laura Rosel

**La
lectura
del *matí*.**

**El *matí* de
Catalunya
Ràdio.**

**CATALUNYA
RÀDIO**
dinsteu

La salut més precaritzada

» Els problemes de salut mental relacionats amb preocupacions laborals han augmentat en pandèmia
 » Temporalitat que provoca insomni o sous baixos que generen ansietat, alguns dels exemples

Alba Losada
BARCELONA

Quan fa uns mesos a Tomas Jaramillo li van proposar, a la botiga de Barcelona on estava com a dependent, treballar també els caps de setmana, no va saber dir que no. Tot i que suposadament era voluntari, explica, se sentia obligat a fer-ho. Per una part, perquè necessitava més diners i, per l'altra –la més preocupant–, perquè tenia por que no acceptar-ho fes que més endavant l'acomiadessin. Entre els passats mesos de novembre i gener, assegura, va descansar només quatre dies. Les conseqüències d'aquella sobrecàrrega de treball, recorda, li van fer pagar un preu alt: “Bevia després de la feina per fugir de la rutina i ja no podia ser amable amb els clients perquè estava molt cansat”. Aquell va ser el començament, indica, d'una depressió que va empitjorar quan, fa dos mesos, el van acomiadar per tenir diferències amb dos superiors.

El cas de Jaramillo és un exemple de per què és important que fa un mes l'Ajuntament de Barcelona, Foment del Treball, PIMEC i els sindicats CCOO i UGT signessin el primer *Acord de Barcelona per Cuidar la Salut Mental*. L'objectiu és tenir cura de la salut mental dels barcelonins al món laboral. Com? A partir dels 10 compromisos que consten en aquest acord. Alguns d'ells són incidir en la millora de les condicions laborals i promoure que les empreses posin a l'abast dels treballadors recursos públics per cuidar aquesta part de la salut, massa vegades invisibilitzada.

La responsable de Noves Realitats del Treball, Territori i Migracions de CCOO, Aurora Huerga, valora positivament aquest

El primer 'Acord de Barcelona per Cuidar la Salut Mental' es va presentar fa un mes. Fotos: Ajuntament i Pexels

acord. “És important per recordar que unes bones condicions laborals són necessàries per estar bé mentalment”, diu Huerga, que ahora reconeix, però, que perquè l'acord sigui efectiu cal reforçar els serveis de salut mental públics de la ciutat. “No hi ha prou recursos”, admet.

LA IDENTITAT

Està clar que la feina té una repercussió directa en l'estat d'ànim, perquè d'ella depèn poder pagar el lloguer, comprar roba o menjar, divertir-se i, en definitiva, viure amb dignitat. Però la seva importància encara va més enllà. Tal com subratlla la psicoterapeuta Jara Pérez, es dona molta importància al fet que la pròpia identitat estigui “molt vinculada” amb la feina. De fet, la relacionem directament amb “la nostra marca personal” quan, en realitat, tothom és

molt més que un lloc de treball. “Això fa que, quan la feina falla, sentim que falla tot”, recalca.

Els problemes de salut mental, com ara la depressió, l'ansietat o l'insomni, relacionats amb el món laboral han augmentat durant la pandèmia, segons Pérez. Una realitat que també confirma un metge de família, Carlos Torres, que parla d'un “repunt bestial” de persones que van al CAP amb ansietat després d'un avís d'ERO, d'una reunió complicada o dubtant si els renovaran el contracte o no.

A part de visitar persones amb aquests problemes, Torres també pot parlar d'algun d'ells en primera persona, ja que tothom ha vist com els sanitaris han estat un dels col·lectius més colpejats per la precarietat durant la pandèmia. En el seu cas, diu, la sobrecàrrega de treball provocada

per la pandèmia i el fet d'haver tingut quatre contractes temporals en els darrers dos anys –i, per tant, no tenir un futur segur– li han passat factura. Cada cop que s'ha acostat la fi d'un contracte, assenyala, l'ombra de la inestabilitat ha pogut amb ell i ha hagut de prendre Diazepam per poder dormir. “L'actual contracte s'acaba el 30 de juny i fa 10 nits que necessito Diazepam”, recalca Torres, que també lamenta no sentir-se valorat després de tants anys d'estudis, esforç i treball.

UNA NORMALITAT QUE FA MAL

Hi ha vegades que costa d'acceptar que no s'està bé, i això és resultat de dues coses, segons Pérez. Per una part, perquè és difícil aturar-se per analitzar l'estat d'ànim quan s'ha de treballar per cobrir necessitats bàsiques i, per l'altra, perquè costa d'acceptar que

“el que fa emmalaltir” és la normalitat –d'inestabilitat o precarietat– en la qual vivim. “Ens fa posar malalts”, insisteix contraposant-ho amb una desitjada situació de seguretat.

Un altre exemple és el cas de Marta Puig –nom fictici–, que explica que treballa en un despatx d'arquitectes on fa tres anys que no li apugen el seu sou de 1.000 euros. Per subsistir, afirma, s'ha acostumat a no sopar a fora, a no anar al cine i a no tenir grans despeses. Però al que no s'acostuma és a tenir 33 anys i veure com persones del seu entorn avancen i tenen fills mentre ella es queda en el mateix punt. “Aquesta situació em provoca ansietat i por. Aprenem a viure amb aquesta inestabilitat, però això no vol dir que sigui bona”, denuncia decebuda per no haver tingut el futur que de petita li havien dit que podria tenir.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

Tribuna

Terçer mandat? Junts ho impedirem

per Neus Munté (Junts)

Foto: Blanca Blay/ACN

Ada Colau ha tornat a desmentir les seves pròpies promeses i ha anunciat que es presentarà a un tercer mandat per tornar a ser alcaldessa de Barcelona. Com és sabut, els estatuts dels comuns estableixen un límit de dos mandats, només ampliable a tres en una "situació excepcional". Per tant, ens trobem davant d'un nou incompliment de les seves pròpies consignes i anuncis grandiloqüents. No és cap sorpresa, malauradament. Els estatuts dels comuns també fixen que qualsevol càrrec electe haurà de dimitir si és imputat per corrupció, i Ada Colau està imputada per cinc delictes relacionats amb la corrupció. Com hem vist, no només no té cap intenció de dimitir, sinó que vol tornar-se a presentar.

No és cap secret que el descrèdit dels comuns és tan gran entre la ciutadania de Barcelona que creuen que només tenen opcions de salvar-se si tornen a presentar Ada Colau. Els més intuïtius ja han abandonat el vaixell. Cal recordar, en aquest sentit, que Joan Subirats va plegar de regidor dient que es volia jubilar i poc després el feien ministre. Caram, quina manera tan estranya de jubilar-se...

Per tant, hem de llegir aquesta aspiració al tercer mandat en clau estrictament interna i partidista, i no pas com un servei a la ciutat. Que Ada Colau torni a ser alcaldessa interessa als comuns i als seus socis del PSC i d'ERC, però a ningú més. L'única "situació excepcional" que justifica aquest tercer mandat és, precisament, que torni a ser alcaldessa.

No es pot permetre quatre anys més de degradació, contaminació, inseguretat, brutícia i congestió

La ciutat de Barcelona no es pot permetre un tercer mandat d'Ada Colau i de Jaume Collboni. No s'ho poden permetre els joves que volen quedar-se a viure a Barcelona, els veïns i les veïnes que volen caminar segurs pels carrers, els comerciants que volen que els clients arribin a les seves botigues, els petits trans-

portistes que han de fer la seva feina o les persones que entren cada dia a la ciutat per estudiar, treballar, comprar o anar al teatre. Barcelona no es pot permetre quatre anys més de degradació, contaminació, inseguretat, brutícia i congestió. Barcelona està pitjor que fa set anys en tots els àmbits. Ho podeu preguntar a qualsevol persona, que us ho confirmarà. Per això no tinc cap dubte que la ciutat de Barcelona dirà no a aquest tercer mandat.

I els ciutadans i ciutadanes no estaran sols en aquest no a Ada Colau. Les persones que formem Junts per Catalunya hem construït l'alternativa al desgovern actual i no li tenim cap por, ni a ella ni a cap altre candidat. Perquè nosaltres, a diferència d'altres, no tenim cap por de les urnes. Al contrari, estem convençuts que junts direm prou a Ada Colau, direm prou al desgavell que patim i direm prou al pitjor equip de govern que ha tingut mai la nostra estimada ciutat. Falta un any just per a les eleccions: és el compte enrere del temps que els queda als comuns i al PSC.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@inicomics

Amable recordatorio de que Johnny Depp no ha ganado el juicio del maltrato, ni ha quedado absuelto del mismo ni nada así. Ha ganado un juicio sobre un artículo de un periódico. Igual yo tendría un poco de cautela antes de celebrarlo como si fuera la Champions.

@jmangues

Un agent de Policia Nacional es va matricular a la UB amb una identitat falsa per infiltrar-se en el moviment estudiantil. Les clavegueres fent operacions d'Estat contra el jovent mobilitzat. Tota la comunitat universitària s'hauria de moure per denunciar-ho. És un escàndol.

@MAIbercocs

Senyores que han cuinat tota la vida i que ara, després de les xerrades, se m'acosten i em diuen "ai, filla, si de salmó no n'havíem tastat mai, si no sabíem ni què era, però, ves, ens ho diuen a cal metge, que n'hem de menjar". Al país de verats, sardines, vellanes i olives.

@apunte

Renovar el DNI da la medida de hasta qué punto un proceso burocrático puede funcionar mal. Es un trámite obligatorio pero infradotado, con una cola ilógica, con unos requisitos anticuados, lentos y deliberadamente poco prácticos, y todo, de las fotos a la tasa, absurdamente caro.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Alba Losada (districtes de Barcelona), Gerardo Santos (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga

Dipòsit Legal: B 15472-2010

García (Vallès), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaarxa.cat

Els semàfors

L'Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPB) ha estat una de les parts implicades per garantir una bona convivència entre els usuaris del Centre d'Acollida per a Persones sense Llar i Addiccions, el veïnat i l'Escola Mas Casanovas.

pàgina 10

Agència de Salut

La regidora Rosa Alarcón va explicar fa uns dies que deixa temporalment el Districte perquè té una malaltia minoritària, contribuint, d'aquesta manera, a donar visibilitat a malalties de les quals es parla poc.

pàgina 10

Rosa Alarcón

La música de diversos cantautors va ser protagonista fa uns dies al barri d'Horta gràcies a una iniciativa de l'eix comercial Cor d'Horta: Horta Cor d'Autor. Es van organitzar concerts en diferents punts del barri propers als comerços.

pàgina 14

Cor d'Horta

El + llegit

líniahorta.cat

- 1 *Un projecte a la Vall d'Hebron lluita contra l'aïllament de la gent gran*
- 2 *TMB es compromet a acabar amb les vibracions de l'L5*
- 3 *La Torre Garcini, més a prop de ser un casal d'avís*
- 4 *Maria Seguí: "El bàsquet realment m'activa quan no em van bé les coses"*
- 5 *Lesglésia de Sant Genís dels Agudells resisteix el foc i el pas dels anys*

La clau

Cap euro

per Pedro Jesús Fernández

Ara fa 10 anys, l'aleshores ministre d'Economia del govern de Mariano Rajoy, Luis de Guindos, va declarar que el rescat bancari no ens costaria cap euro als espanyols.

L'esclat de la bombolla immobiliària del 2008 va provocar, entre altres coses, que milers de persones fossin desnonades. Els que defensem el dret a un habitatge digne i als serveis públics fonamentals sempre hem tingut clar que les responsables d'aquesta crisi van ser les entitats financeres, ja que van ser les qui van concedir préstecs a milers de persones que, arran de l'increment de l'atur, no van poder pagar les hipoteques que havien signat. Ara bé, tot s'ha de dir, la majoria de les persones hipotecades ho van ser per la insistència i les trampes de les mateixes entitats, ja que havien col·locat hipoteques sabent que moltes d'elles serien impagables.

Va ser així com les entitats financeres van convertir-se en grans immobiliàries amb habitatges procedents dels desnonaments. Per tot arreu hi havia habitatges buits o a mig construir, cosa que, finalment, a causa de la pèrdua de valor d'aquests immobles, va suposar la fallida de les mateixes entitats. Aleshores, el govern de Rajoy va decidir socialitzar les pèrdues i va rescatar la banca amb la creació, l'any 2012, de la Societat de Gestió d'Actius Procedents de la Reestructuració Bancària (Sareb), que va rebre un préstec de més de 50.000 milions d'euros per part de la Unió Europea, garantit per l'estat espanyol.

Per això, som molts els que defensem que tots els immobles traspassats a la Sareb ja eren de titularitat pública, pel fet que estaven en mans d'entitats intervingudes i nacionalitzades, i ningú entén com amb aquests immobles no es va crear un parc d'habitatge social per donar resposta a la greu situació d'emergència residencial dels darrers anys.

La Sareb està participada en un 55% per capital privat i en un 45% per capital públic, aportat pel Front de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) i amb l'aval de l'Estat, si bé recentment l'Estat, a través del FROB, va adquirir el 100% de la Sareb, assumint un deute de més de 35.000 milions d'euros.

Per tant, la compra d'aquest patrimoni tòxic de les entitats rescatades per part de la Sareb va ser possible gràcies a l'aportació dels fons del FROB i, en conseqüència, els habitatges, en bona part, van passar a ser propietat de l'Estat. Actualment la Sareb és propietària de més de 45.000 habitatges, 21 promocions en construcció i desenes de milers de parcel·les urbanitzables. A Catalunya és on hi ha més habitatges de la Sareb, més de 12.000. Segons el registre de l'Agència d'Habitatge, a 27 de gener, d'un total de 36.202 habitatges buits a Ca-

talunya, 6.782 són de la Sareb, és a dir, pràcticament un 19%.

La Sareb és una societat anònima que es va crear per gestionar els actius financers més problemàtics i tòxics transferits al govern per part de les quatre entitats financeres nacionalitzades després de la crisi de 2008. Per això molts pensem que, si aquests habitatges s'haguessin destinat a crear un parc d'habitatge públic de lloguer social, avui no continuariem amb els problemes endèmics creats per la manca d'habitatge públic, els desnonaments i els preus abusius dels lloguers.

L'estat espanyol és un dels estats de l'OCDE amb menor lloguer social: no arriba al 2%, mentre que a altres països se supera el 20%. Ara, malauradament i malgrat les propostes d'alguns ajuntaments i dels governs d'algunes comunitats d'aconseguir que el govern central els cedeixi la gestió dels habitatges de la Sareb, seran dos fons d'inversió estatunidencs, amb un llarg historial de denúncies per assetjament immobiliari i operacions fraudulentades, les que es faran càrrec de gestionar i vendre la gegantina cartera immobiliària de la Sareb.

I nosaltres haurem perdut amb aquesta història més de 42.000 milions d'euros. La dreta mai oblida al servei de qui està.

Línia Horta no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#CasPegasus

#PoliciaInfiltrat

#GreugeComparatiu

@TaniaTapiaDiaz: El jutge cita com a testimoni el ministre de la presidència, Fèlix Bolaños. Demana prendre declaració al CEO de Pegasus. Aixeca el secret de les actuacions.

@PabloCastilla00: Policia infiltrat al moviment estudiantil i de l'habitatge! Ni Villarejo, ni PP ni Vox: el responsable és el Ministeri de l'Interior del govern "progressista".

@seibur_: A Catalunya només s'ha executat el 36% de les inversions pressupostades, mentre que a Madrid, el 184%. I diuen que Catalunya està destruïda pel Procés.

El vici de la bici

per Víctor Porres

Quan encara portava pantalons curts per anar al col·legi, al meu incansable company d'aventures Xavo i a mi ens va parar "El Pequenyet" –un guàrdia urbà del poble que feia quasi dos metres– i, amb la triple autoritat que inspirava l'uniforme, l'alçada i un bigoti prominent, ens va renyar perquè anàvem en bicicleta per un carrer en direcció prohibida. Ens va esbrincar ben fort, però almenys no va treure la porra. Malgrat que no li vam veure mai agafar cap arma, teníem pànic a aquell bastó.

La recent notícia de l'adjudicació a l'empresa concessionària que prestarà el servei de lloguer de bicicletes públiques a l'àrea metropolitana de Barcelona, AMBici –que, malauradament, tindrà una gestió diferent i incompatible amb el consolidat Bicing de la capital–, m'ha fet pensar en la Derbi Panther del Xavo, en les nostres emulacions d'*Els Cinc* per terres ebrenques, en els concursos de salts a l'estil Alain Petit intentant volar sobre els incauts companys estirats a terra i en les curses en les quals ens apostàvem cromos de *La Abeja Maya* o de Migueli i altres herois de la Lliga.

El temps passa, però molts conductors, fins i tot els que s'han tret el carnet de conduir, segueixen confonent-se i no acaben d'assimilar que el senyal de *stop* vol dir "atura't" i que l'intermitent és útil i necessari per avisar els altres conductors quan maniobres cap a l'esquerra o cap a la dreta. I, si vas en bici i no ets manc –ni pretens obligar a jugar al joc de les endevinalles el que tens al darrere–, pots indicar les teves intencions amb el braç, com s'ha fet sempre.

De la mateixa manera, hi ha alguns ciclistes que interpreten el triangle pintat al terra del carril bici com un senyal que els obliga a accelerar encara més quan un vianant pretén creuar la via. Deuen pensar que, en lloc d'un "cedeix el pas", és una fletxa i que és així com han d'actuar, corrent com si estiguessin a l'etapa contrarellotge del Tour.

Per la meua experiència diària torejant bicis, diria que hi ha uns quants tipus diferents de ciclistes: els assenyats, que van ben equipats i circulen amb pre-

caució pel carril bici, respectant els altres vehicles i els vianants; els lliures, que es mouen per dins i per fora del carril, segons el que més els convé –són els mateixos que contribueixen als embolics a les autopistes quan el trànsit és dens i van passant d'un carril a l'altre buscant el més lleuger–; els esbojarrats, que es mouen a una velocitat extrema i són objectors de consciència del fre, sobretot si es dediquen a repartir menjar; els *guiris*, que viatgen en grup i van a l'ample, fent esses i petits *sprints*; i els pares que porten com a paquet els seus fills al darrere, que són cautes com els assenyats, excepte a primera hora del matí, quan fan tard a l'escola i es tornen una mica Tomás Roncero.

Després, més allunyats de la trama urbana hi ha els ciclistes amb mallot i pit descobert. Solen viatjar en bandada, però cal distingir entre dos subgèneres:

Foto: ACN

els corredors professionals, que entrenen a tota velocitat per les carreteres més enrevessades i empinades, i els *patxangueros*, per als quals el pedaleig no és un fi sinó un mitjà per allunyar-se de la rutina domèstica i gaudir d'esmorzars de forquilla que posarien en un destret el mateix Sangonera.

També en l'àmbit rural et pots trobar ciclistes que viatgen en família un darrere l'altre a la vora de carreteres i camins, com si fossin una colla d'ànecs, la majoria endreçadets i ben avinguts, però alguns amb un punt sàdic, deixant enrere l'aneguet més petit perquè se senti motivat, perquè així és la vida, animalets meus. I, a les muntanyes, apel·lant a la màxima llibertat, hi transita el ciclista BTT, sovint també conegut com el "jo baixo per on em rota i, si pel mig hi ha un berenador, mala sort per a l'ensalada russa i les costelles a la brasa".

Arribats a aquest punt, no hauria de pagar just per pecador per molts pecadors que hi hagi sobre dues rodes. No hi ha disponible cap estudi recent del CIS sobre el percentatge d'incívics al manillar, però m'aventuraria a dir que els ciclistes prudents i responsables són majoria, malgrat que els *inbícics* es fan notar molt.

Uns i altres, com a elements intrínsecs de la diversa fauna actual, són depredadors de l'espai natural dels vianants i, alhora, preses fràgils davant dels abusos dels vehicles de motor que, a jutjar per les polítiques de pacificació del trànsit empreses a Barcelona, s'estan convertint en una espècie a extingir o, si més no, que caldria traslladar a altres ecosistemes allunyats de l'asfalt. Perquè el que no es veu no perjudica qui no vol mirar i, lluny de les urbs, tot s'aguanta, especialment al sud.

Des de la perspectiva dels ciclistes, no podem lluir que siguem una ciutat respectuosa amb els usuaris de les bicis. Amb iniciatives com la pedaleda infantil Kidical Mass es demana la pacificació dels carrers i la millora de les infraestructures per a la bici per poder garantir la seguretat de grans i petits. I els més exigents volen que Barcelona esdevingui la nova Boston, on estan apostant fort per una mobilitat en què la bici agafa cada cop més protagonisme en detriment del cotxe.

Crítics o defensors, tots som o hem sigut ciclistes a temps parcial, ja sigui en alguna etapa de la vida, els caps de setmana o a les vacances. El problema és que tenim una memòria de curt termini i som bastant *jaquetes*: quan anem en bici, maleïm els cotxes i els vianants, i quan ens movem a peu o en automòbil, les bicis són un incordi.

L'espècimen que queda per situar en un bàndol o l'altre és l'usuari de la bici elèctrica, que no és més que una bicicleta amb motor i, per tant, sona a un enganyós eufemisme per referir-nos a la versió moderna i menys contaminable del clàssic ciclomotor. I no val a dir que els usuaris de les bicis elèctriques també pedalegen, perquè això ja ho feia el meu iaio quan se li calava el motor de la seva vella Mobylette.

Les millors perles

Un home es treu la pròtesi de la cama i la fa servir per trencar el vidre del cotxe que hi ha (mal) aparcat davant del seu garatge. Ha passat a Pontevedra, on la policia ja coneixia aquest veí per haver estat implicat en setze incidents.

A qui no el fa feliç una llaminadura? Sobretot si és una Ade les que es feia a Coma-Ruga (Baix Penedès), on han desmantellat un laboratori que produïa gominoles de marihuana i n'han detingut els presumptes responsables.

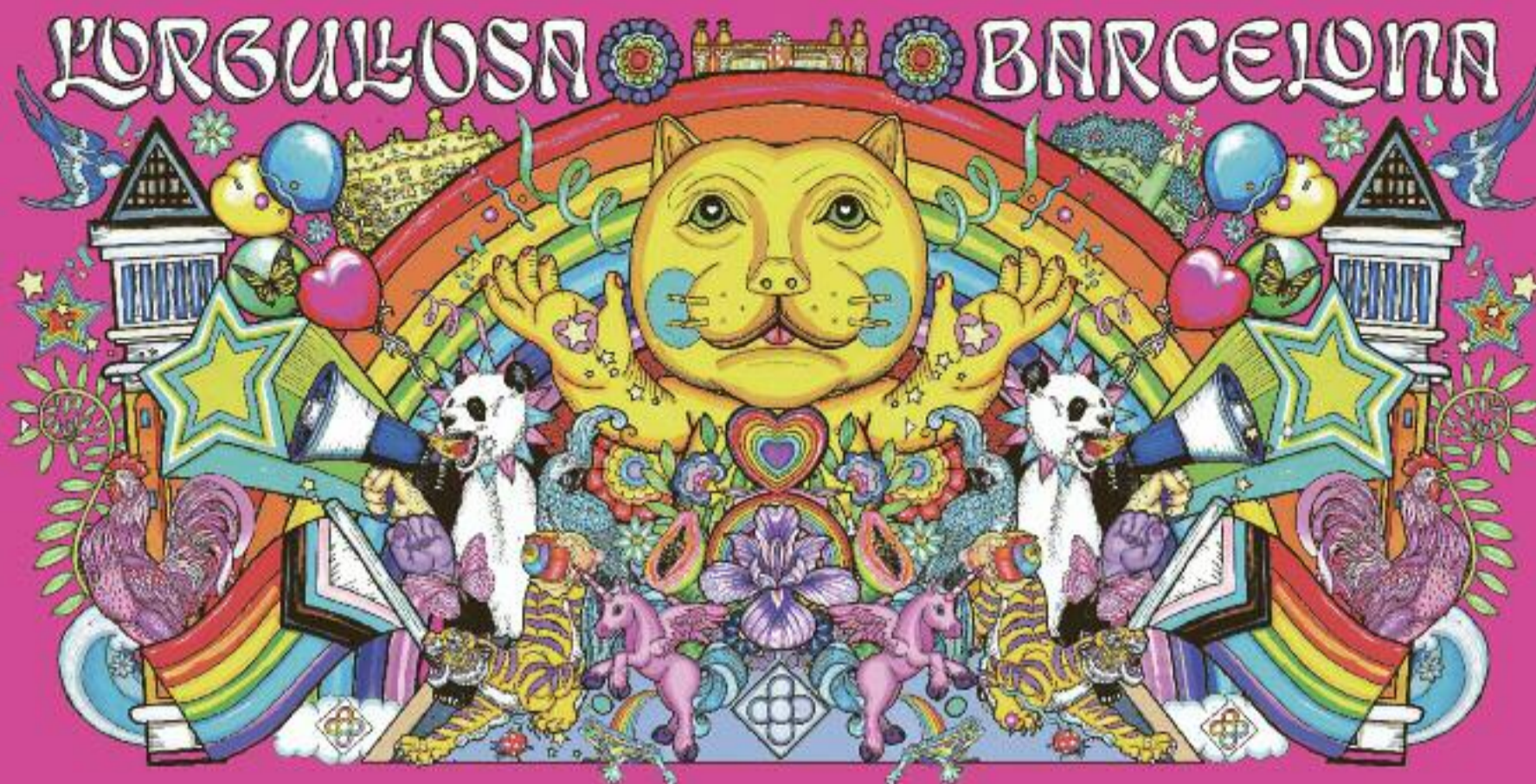
El president del PSOE andalús, Manuel Prezzi, ha titllat el líder del PP, Alberto Núñez Feijóo, de "tontopollas". Ho ha dit en un tuit en què ha aclarit que aquest concepte no té "connotacions sexuals", sinó que fa referència a una "persona molt ximple".

Precipitar-se no és bo, i Aleix Espargaró ho ha après de la pitjor manera a Montmeló: fa uns dies, en aquest gran premi, va celebrar el segon lloc abans d'hora, quan a la cursa encara li quedava una volta, i va acabar cinquè.

Violeta Gumà/ACN

LA FOTO

GALA L'ORGULLOSA 28J

28 DE JUNY, 17.00 H, OBERTURA DE PORTES
ANELLA OLÍMPICA DE MONTJUÏC

MARUJA LIMÓN AMB ROBA ESTESA • TRIBADE •
LAS KARAMBA • BALKAN PARADISE ORCHESTRA •
KETEKALLES • FLAMENCO QUEER •
MARIA ARNAL I MARCEL BAGÉS
AMB RODRIGO CUEVAS •
PUTOCHINOMARICÓN AMB RIZHA I BOYBAND BAObAE •
KING MASSALAMI • KEN POLLET • MEGANE MERCURY
(MERCURIO RETRÓGRADO) • CHENTA (PAPI PAPUSHCA) • CALI

DIRECCIÓ ARTÍSTICA: MONTDEDUTOR

ENTRADA GRATUÏTA FINS A COMPLETAR L'AFORAMENT, PER ORDRE D'ARRIBADA.

WWW.ORGULLOSA.BARCELONA

Ajuntament de
Barcelona

#ORGULLOSABCN
#LGTIBCN

Tribuna

De Falcone a Impastato

per David Fernández

«Non li avete uccisi, le loro idee camminano sulle nostre gambe»

Pancartes dels joves de Palerm

Ahir va fer trenta anys de l'assassinat del jutge Giovanni Falcone, símbol universal i referència global de la lluita contra la màfia i totes les seves terminals en tots els angles cecs del poder. A les cinc i quaranta-vuit minuts de la tarda, l'Institut Nacional de Geofísica italià detectava una tremolor sísmica similar a un terratrèmol. Eren els gairebé 500 quilos d'explosius col·locats a l'autopista per ordre de Salvatore Riina. Qui va prémer el botó fou Giovanni Brusca, sicari amb el sobrenom d'*U' Verru (El Porc)*. Algú –des de dins– havia filtrat hora i trajecte. La màfia, sistema de poder, és així i és així. La mort del jutge Falcone –i de la seva dona Francesca Morvillo, també magistrada, i dels tres escortes que els acompanyaven– precediren la mort, només 57 dies després, del jutge i amic Borsellino –«*he d'anar de pressa, ara em toca a mi*», havia anunciat. I va passar. Del segon funeral ha quedat una imatge per a la retina de tota memòria: quan la classe política va voler entrar a l'església, una multitud anònima ho va impedir al crit de *Fora la màfia!*. Els vincles cruels entre màfia i Estat feia temps que eren evidents. Catorze anys abans hi havia hagut un altre maig similar, aquest cop enmig de les eleccions locals del 1978. A Cisini era assassinat Peppino Impastato, impulsor de la ràdio lliure autogestionada *Aut* –«*no poden empresonar l'aire*», havia deixat dit–, militant comunista, altaveu contra la corrupció feta sistema i candidat a les municipals –perquè la màfia es combat des de baix i porta a porta– per Democrazia Proletaria. L'execució fou extremadament cruel, però contra tota omertà la població va anar a les urnes a votar-lo i l'elegí regidor igualment. El seu comiat és considerat la primera gran manifestació contra la màfia. Impastato va morir –engolit entre mentides oficials que l'acusaven de terrorista– el mateix dia que Aldo Moro, sota l'era dels anys de plom italians.

És sabut que a les xarxes socials hi ha de tot i que el que més corre és deixalla tòxica, però encara s'hi pot trobar un reportatge que commou i emmudeix sobre el doble assassinat dels jutges –*Cadàvers excel·lents*, de *Documentos TV*– o la pel·lícula *I cento passi* –en referència a la distància de cent passes que separaven la casa de Pepinno de la casa del cap de la màfia que va ordenar matar-lo. Diran que per què parlo d'això al *Línia*, que sempre ens demana abordar qüestions metropolitanes. L'única resposta disponible és que l'onada expansiva del 1992 va acabar arribant fins a tots els racons dels litorals dels Països Catalans. Les nostres platges, de Salses a Guardamar, van esdevenir refugi de totes les màfies. Fins a vint clans s'hi van instal·lar. Ho va facilitar, aleshores, una justícia gens especialitzada, un règim penitenciari més tou i l'extrema facilitat –del sector immobiliari a l'hostaleria, d'assessories fiscals a clubs d'inversors– amb la qual es podien blanquejar milers de milions. Hi són totes encara –la Cosa Nostra, la 'Ndrangheta, la Camorra i la Sacra Corona Unita. Després, la globalització va anar implicant una globalització criminal d'elevat impacte local. De seguida vingueren noves màfies a colonitzar també els baixos de l'economia catalana –les russes, les ucraïneses i les georgianes, o les tríades xineses. Qui més en sap de tot plegat és el bo d'en Joan Queralt Domènech –autor de *La Gomorra catalana o Màfies, economia i política*.

Hi ha alguns sumaris judicials –*Avispa, Marmol Rojo, Troika, Turandot, Clotilde*– que fa temps que contenen milers de detalls de com s'han instal·lat als nostres municipis i amb quines operatives. Fins i tot en aquells famosos cables de WikiLeaks pels quals se'guieix oberta la persecució salvatge contra Julian Assange hi sortia un document del Departament d'Estat dels EUA on suraven les queixes del fiscal espanyol José Grinda contra un bufet català de togues d'or: «*Per què Cuatrecasas defensa constantment membres de la màfia russa?*». La pregunta encara no ha estat resposta. De com s'han relacionat les màfies amb les esferes catalanes de poder hi ha tres detalls dràstics: l'advocat Piqué Vidal fou condemnat fa no gaire per blanquejar els diners del temible càrtel criminal de Sinaloa; José Mestre, nomenat l'any 2010 empresari de l'any i totpoderós empresari del port de Barcelona, va ser condemnat pels seus vincles directes amb els càrtels colombians, i de sobrenom li deien *Don* –i els seus iots a Menorca es diuen encara *Corsario* i *Cosaco*–; i el tinent coronel de la Guàrdia Civil Máximo Blanco López fou enxampat amb 4.000 quilos d'haixix quan pretenia amarrar a Sant Carles de la Ràpita. Blanco López no era un qualsevol: era el número dos d'Intxaurrondo i havia estat el màxim responsable de la lluita contra la droga en aquella funesta caserna. La màfia és així i ja és això.

Roberto Scarpinato, hereu de la lluita permanent de Falcone i Borsellino, ho avisava l'any 2009 quan va publicar *Il ritorno del principe*: «*Cada cop succeïa amb més freqüència i m'adonava que el món dels assassins comunicava a través de mil portes giratòries amb insospitables salons i algunes alcoves encoixinades del poder. He hagut d'assumir que no sempre tenien rostres miserables i trets populars. Al contrari, els pitjors d'ells havien freqüentat les nostres millors escoles, podíem trobar-los en els millors ambients i de vegades podies veure'ls a l'església colpejant-se el pit al costat d'aquells que ja havien condemnat a mort*». «*Si l'Estat*» –segueix el jutge Scarpinato– «*neix de la superació dels poders i regles privades mitjançant la constitució d'un ens superior que mitjança entre poders privats en favor de l'interès general, l'Estat mor o comença a morir quan aquests poders privats se n'apropien i el sotmeten a les seves pròpies lògiques. Aleshores l'únic principi regulador de les relacions socials és la força, i aleshores sobre aquells que no formen part de cap tribu social forta –joves precaris, aturats, avis pobres, marginats i milions de ciutadans– es carrega tot el cos social de les transaccions fetes entre les diferents tribus en el seu interès exclusiu*».

Mentrestant, ahir, a primera hora, arrencant la setmana amb la ràdio, s'escolaven dues falques intravenoses. Una, que a la Catalunya on l'exclusió social ja supera el 30%, 500.000 persones requereixen avui el banc d'aliments per omplir la nevera. L'altra, que arreu del món 263 milions de persones més s'han enfilat al penya-segat de la pobresa extrema a conseqüència de la gestió de la covid, mentre s'ha disparat la concentració de la riquesa i hi ha un nou multimilionari cada 30 hores. Algú va teoritzar fa temps: «*El capitalisme ha après de la màfia tot el que la màfia creia que havia après del capitalisme*». Allà seguim i, malauradament, no n'hem sortit. Però fins i tot així no poden empresonar l'aire i el vent que xiula: encara Pepinno, encara Borsellino, encara Falcone.

“

**Les nostres platges,
de Salses a Guardamar,
van esdevenir refugi
de totes les màfies**

”

Flaixos

@EnverAzMe: Molt a favor d'establir els dilluns com a festius. Ho hem provat avui [6-6-2022] i ha funcionat. Endavant a fer-ho permanent.

@SrJimvill: Ja no sé si és el Barça el que està interessat en Lewandowski o a Lewandowski li ve de gust viure al costat de la platja.

@cesarlopama: Tota l'autopista buida i quinze cotxes baixant pel carril del mig amb un metre de distància entre ells. Localització per dron i tots a la presó tres mesos.

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

La Festa Major del Baix Guinardó va omplir de vida el barri entre el 10 i el 12 de juny. Dues festes majors que encara continuen són les dels barris de Can Baró i la Font d'en Fargues, on es faran activitats fins al 19 de juny.

En marxa les obres per pacificar el carrer Pi i Margall

» El projecte farà que el 70% de l'espai sigui per als vianants
» El veïnat, preocupat per si la pèrdua de carrils provocarà retencions

MOBILITAT ▶ El carrer Pi i Margall és a prop de convertir-se en un eix verd que connectarà el Parc de les Aigües amb el passeig de Sant Joan. El passat 7 de juny van començar els treballs previs a les obres entre la ronda del Guinardó i la plaça Joanic d'aquesta pacificació que vol acabar amb el que és actualment una anomenada autopista urbana. La primera fase de les obres arrencarà el pròxim 20 de juny.

Els canvis que es veuran un cop acabada la reforma –en principi durant l'octubre del 2023– seran importants. Per una part, no es podrà circular a més de 30 km/h. Per l'altra, el 70% de l'espai passarà a ser per als vianants, ja que s'ampliaran les voreres –seran d'entre cinc i 12 metres d'amplada– i hi haurà espais verds i zones d'estada. A més, es reduiran carrils de circulació deixant, de pujada, un carril per a autobusos i veïns i un altre per

Les voreres guanyaran metres d'amplada. Foto: Ajuntament

a bicicletes. De baixada, hi haurà un carril compartit entre autobusos, veïns i bicicletes.

El fet que només hi hagi un carril de baixada fa que des de l'Associació de Veïns del Baix Guinardó posin en dubte part de la viabilitat del projecte. Tal com recalca el president de l'entitat veïnal, Enric Buscarons: "No sa-

bem si es produiran retencions importants, com passa a Consell de Cent, on hi ha força contaminació acústica i ambiental". Aquesta preocupació és una de les que membres de l'entitat veïnal van abordar, sobre el projecte, en una reunió amb l'Ajuntament, celebrada durant el tancament d'aquest diari.

Foto: Lluís Sibils/ACN

Alarcón deixa uns mesos el Districte per una malaltia

POLÍTICA ▶ La regidora Rosa Alarcón va explicar fa uns dies a través d'un vídeo a Facebook que deixa el Districte fins al setembre. El motiu és que té una malaltia minoritària: la síndrome de Meige. Només la tenen 14 persones a tot Catalunya i afecta sobretot la part muscular dels ulls. "És una malaltia que em tanca els ulls", va afirmar Alarcón, que haurà d'estar obligatòriament de baixa durant un temps.

Tot i que es tracta d'una síndrome que no té cura, la regidora va dir que el tractament que està fent l'ajuda a viure "de forma tranquil·la el dia a dia".

El fet que agafi la baixa no vol dir que desaparegui del mapa. "Això no vol dir que abandoni, ni que abandoni el districte, tot el contrari, hi estic molt a sobre", va assenyalar. Alarcón vol continuar treballant per trobar solucions als problemes dels veïns.

L'església de l'Esperit Sant haurà de ser més petita

RELIGIÓ ▶ El futur que li espera a la parròquia de l'Esperit Sant, situada al número 401 de la travessera de Gràcia, el va posar exposar per primera vegada en públic el cardenal Juan José Omella. En una missa a la mateixa parròquia del passat mes de febrer, va dir que s'estava estudiant "fer obres" perquè es construeixi una facultat de la Fundació Blanquerna. Això, va reconèixer, suposaria que aquesta passés a ser "més petita".

Aquesta possibilitat la va confirmar el passat 1 de juny l'Ar-

quebisbat en una roda de premsa. A més, va dir que es preveu que el temple i els usos parroquials es quedin amb una mica més de 700 metres quadrats de l'espai i que la nova facultat de Blanquerna tingui més de 4.000 metres quadrats.

Per part seva, a finals de maig part dels feligresos de la parròquia van assegurar a *Línia Horta* que aquest canvi provocarà que els feligresos no sàpiguen "on anar a missa i que l'espai de culte no sigui prou gran per acollir els assistents a les celebracions".

Bon encaix del centre per a addiccions al Baix Guinardó

El centre va obrir les portes fa tres mesos. Foto: Ajuntament

BAIX GUINARDÓ ▶ Ja fa tres mesos que el Centre d'Acollida Temporal per a Persones sense Llar i Addiccions va obrir al Baix Guinardó, a pocs metres de l'Escola Mas Casanovas. Durant aquest temps, el veïnat ha comprovat que la convivència amb els seus usuaris és bona. Així ho diu el president de l'Associació de Veïns del Baix Guinardó, Enric Buscarons: "La vida continua exactament igual que abans al barri".

Per part seva, la regidora de la Salut, Gemma Tarafa, assegura que s'ha treballat per acompanyar i donar tranquil·litat a les

persones que s'han sentit anguiades per no conèixer el que es fa en un equipament d'aquest tipus. "No es poden menystenir aquestes preocupacions", recalca. Alhora, afegeix, un bon indicador de com funciona la convivència és que entitats veïnals han convidat els usuaris del centre a participar en activitats.

Per part seva, l'Oriol, un ex-membre de la junta de l'AFA de l'Escola Mas Casanovas, també reconeix que la convivència és bona. Hi ha ajudat, diu, que, entre altres, hi hagi al voltant de l'escola un equip de mediadors.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

el valor de la proximitat

100.812

usuaris únics metropolitans
Octubre'21 OJD

166.566

pàgines vistes
Octubre'21 OJD

liniatarxa.cat

grup comunicació21

el diari metropolità

PROPUESTAS Cs PARA LA ACCESIBILIDAD EN HORTA-GUINARDÓ

La accesibilidad es, para el grupo municipal de Ciudadanos de Horta-Guinardó, una prioridad social como derecho fundamental de todas las personas a utilizar cualquier espacio de nuestros barrios.

Horta-Guinardó es un distrito con graves problemas de accesibilidad en las calles, con aceras estrechas y deterioradas, pavimentos resbaladizos, vados sin adaptar y ausencia de barandillas o de señalización podotáctil. Problemas que se multiplican en los barrios de montaña.

También hay problemas en el transporte público y la accesibilidad sensorial o comunicativa en los equipamientos municipales es casi nula. Durante este mandato hemos presentado varias iniciativas para mejorar la accesibilidad en el espacio público, tanto en los comercios, para instalar ascensores y escaleras mecánicas y mejorar su funcionamiento, como en los servicios municipales. El objetivo es asegurar la seguridad y la autonomía básica para las personas con movilidad reducida.

Por ello, Ciudadanos de Horta-Guinardó presentamos en el Consell Plenari del Distrito del mes de mayo una propuesta para que la accesibilidad sea una realidad:

- Desarrollar un Plan de Accesibilidad para el distrito
- La rehabilitación de los itinerarios peatonales, muchos en muy mal estado
- Los Consell de Persones amb Discapacitat y el de Gent Gran tienen que ser la referencia de la accesibilidad, porque nadie mejor que ellos conocen las barreras en el día a día
- Difundir la accesibilidad universal entre todos los trabajadores municipales del distrito

En Ciudadanos Horta-Guinardó creemos que la accesibilidad promueve una sociedad más justa y mejora la calidad de vida en nuestros barrios.

DONA'NS LA TEVA OPINIÓ! CIUTADANS T'ESCOLTA!

 @CsHortaGuinardo

 cshorta_guinardo

 Cs Horta-Guinardo

 horta-guinardo@ciudadanos-cs.org

En la seva compareixença per anunciar que deixava la política, Elsa Artadi va dir que ja no tenia energia per seguir. Foto: Natàlia Segura/ACN

Al'Elsa li agradava pintar. Fer dibuixos a llapis i després omplir-los amb aquarel·les. També li agradava fer ioga. De fet, va cursar la formació per ser-ne professora. Les sèries li encantaven, sobretot les d'intriga nòrdica. N'era tan addicta que va estar un temps sense televisió per no veure'n tantes. A l'Elsa li encantava anar al poble de la seva infància, Sitges. Allà reconnectava amb els moments feliços, sense preocupacions, dels estius de quan era una nena i una adolescent. Malauradament, hi anava poc. Massa poc.

Elsa Artadi, de Junts per Catalunya, va haver de renunciar a moltes de les coses que li agradaven per dedicar-se a la política. Potser ho va fer per vocació. Potser per passió. Sigui com sigui, un dia va dir prou. La feina l'havia sobrepassat. Havia arribat al seu límit. El 6 de maig va convocar una roda de premsa per anunciar que ho deixava. Va ser un dia difícil per a qui era candidata a l'alcaldia de Barcelona. "Tots podem tenir un moment de dir prou", va verbalitzar. "No puc més. No tinc energia per seguir. No em sento amb forces per continuar", va dir entre llàgrimes. La política, com un tsunami, li havia passat per damunt.

CREMAR-SE

Poques vegades es veuen polítics de primer nivell exposant el seu malestar. A la memòria queda aquell instant en què Alba Vergés, aleshores consellera de Salut, va plorar mentre anunciava que, per un brot de covid, es confinava Igualada, la localitat on vivia la seva família. Molts la van atacar en considerar-la dèbil per ocupar el càrrec que ocupava, i en el moment crític en què ho feia.

Encara és més difícil que una figura pública decideixi deixar la primera línia mediàtica perquè no pot més. Davant del cas d'Artadi cal preguntar-se quantes persones que es dediquen a l'àmbit públic viuen una situació d'estrès o de depressió i continuen treballant sense dir res.

Montserrat Benedí és una excepció. Ella és regidora d'ERC a l'Ajuntament de Barcelona i, tot i que creu que dedicar-se a la política és "un privilegi perquè suposa fer un servei de proximitat a la gent", també reconeix que és una feina "molt exigent que requereix molta responsabilitat". "Genera estrès, tensió i dificulta la conciliació familiar i personal", afirma.

Ella és una de les poques personalitats públiques que ha reconegut obertament haver tingut problemes de salut mental. "He patit ansietat, angoixa, principis de depressió abans de fer política... Però tinc la sort de conèixer-me en l'àmbit emocional i, quan començo a pensar que ho vull deixar tot, prenc les mesures adequades: vaig a la meva metgessa del CAP", diu. L'últim cop que li va passar va ser en plena pandèmia. Durant aquells dies

Política i salut mental: un binomi d'alt risc

La política és una professió perillosa per a la salut mental. La sobreexposició als mitjans, la impossibilitat de conciliar la vida familiar o la por d'equivocar-se poden provocar problemes emocionals. Parlem amb diferents polítiques sobre com viuen aquesta pressió i sobre com a les institucions encara és un tema tabú.

rebia missatges constants de persones i d'entitats. "Haver de donar tantes respostes i intentar resoldre situacions complexes em va provocar un atac d'angoixa", recorda.

La política és una feina de 24 hores i set dies a la setmana que pot acabar cremant. És el que tècnicament s'anomena *burnout*. Segons explica la psicòloga Alba Alfageme, el també anomenat síndrome d'esgotament professional sorgeix quan la persona es

veu desbordada en l'àmbit laboral. "És com una cursa de fons: vas sumant cansament", detalla l'experta. "Al final sents que no pots amb tot, que no tens el control i que estàs sobrepassada", afegeix. Pel camí hi ha tota una sèrie de símptomes que la manca d'educació en salut mental fa que no tinguem en compte "fins que no estem caient pel precipici". Es refereix a l'insomni, les palpitations, l'ansietat o la fatiga constant que acaben derivant

en una sensació d'incapacitat. "Li pot passar a qualsevol persona, però en el cas de la política hi ha alguns components que la converteixen en una professió de risc", afirma Alfageme.

SOBREEXPOSICIÓ

L'alt ritme de feina que no permet tenir caps de setmana no és l'únic element que pot fer trontollar el benestar emocional dels polítics. Les persones que s'hi dediquen estan constantment ex-

posades a l'opinió pública, i en un món hiperconnectat com l'actual això també pot ser devastador. "És molt difícil que la pressió de les xarxes socials no t'afecti i dinamiti la teva autoestima", considera Alfageme.

Tot i que es va arribar a especular que era una estratègia de màrqueting polític, és probable que en la decisió d'Ada Colau d'abandonar Twitter hi hagués una explicació psicològica. "Que em critiquin, em preguntin o em

Privilegiats?

● La política, queda clar, és una activitat que suposa un alt risc per a la salut mental. Amb tot, la majoria de representants que han intervingut en aquest reportatge reconeixen que la seva situació no és diferent de la que viu la societat en general, sobretot després de la pandèmia, i creuen que les millores en salut mental s'han d'estendre per a tothom. "Si només es deixés que els polítics tinguéssim una vida conciliada, seríem uns privilegiats", afirma Joan Ramon Riera, regidor del PSC a l'Ajuntament de Barcelona. Al mateix temps, el so-

Malgrat això, i com afirma la psicòloga Alba Alfageme, les persones que es dediquen a l'àmbit públic són un reflex en el qual s'ha d'emmirallar la societat i, per això, si reconeixen que pateixen dificultats psicològiques poden ajudar a erradicar el tabú que plana sobre la salut mental. Potser no es tracta de tenir privilegis, sinó de ser sensibles a aquesta problemàtica. Encara més quan, com alerta l'Organització Mundial de la Salut (OMS), s'espera que la depressió sigui la primera causa de discapacitat al món el 2030 i, al llarg de

Segons l'OMS, el 2030 la depressió serà la primera causa de discapacitat i un de cada quatre ciutadans tindrà problemes de salut mental durant la seva vida

cialista considera que des de la política cal fer esforços per aconseguir que tothom pugui gaudir d'una atenció psicològica adequada. "Cal donar una resposta pública més contundent davant dels problemes de salut mental. Hem de desplegar un sistema de salut mental públic fort perquè hi ha demandes ciutadanes que no estan cobertes", argumenta.

També ho pensa Mar García, diputada de Barcelona en Comú al Congrés espanyol, quan assenyala que, a diferència d'una persona que ha estat desnonada o d'algú que treballa durant jornades maratonianes, ella, quan va patir problemes, en certa manera va poder "gestionar-los".

la seva vida, una de cada quatre persones tindrà problemes de salut mental. No són les úniques xifres que ens mostren un futur negre. Un informe de la consultora estatunidenca Gallup considera que només un 8% dels treballadors espanyols estan compromesos amb la feina, mentre que en indrets com Islàndia aquesta xifra arriba al 22%. Per altra banda, els treballadors espanyols són dels més infeliços de l'Europa occidental. Només un 42% creuen tenir una vida pròspera, quan a Finlàndia són un 85%. Més dades de l'informe: un 43% dels treballadors de casa nostra estan estressats i un 27% es declaren "enfadats".

portin la contrària no només no em molesta, sinó que ho accepto i m'agrada", deia aleshores l'alcaldessa de Barcelona. "Per desgràcia, la xarxa s'ha omplert de perfils falsos i anònims que intoxicuen i inciten a l'odi", afegia.

Més enllà d'això, i segons Alfageme, aquesta hiperconnectivitat també pot afectar els polítics d'una altra manera: en la seva capacitat de prendre decisions. En aquest sentit, tal com explica l'exalcaldessa de Badalona i diputada de la CUP-Guanyem, Dolors Sabater, "la sobreexposició pública i la por de fer una pifia comunicativa" són dos dels elements que més la tensen. En línies similars s'expressa el regidor del PSC de Barcelona Joan Ramon Riera. "Tenim molta responsabilitat en la presa de decisions i hi ha molta por d'equivocar-se", afirma en general.

Tot això passa en un món canviant que, per a Alfageme, podria definir-se com a volàtil. "Abans les legislatures duraven quatre anys, però ara els polítics tenen la sensació que el seu pas per les institucions pot acabar en qualsevol moment", diu. Aquest fet genera inestabilitat i inseguretats. "Estem vivint un moment en què les coses canvien ràpidament i, com hem vist amb la pan-

dèmia o amb el Procés, hi ha poca estabilitat social", afegia la psicòloga. Tot això afecta la ciutadania en general i suposa una pressió extra per als polítics. "Ara ja no planifiquem a tants anys vista i això és un problema, perquè la política també ha de pensar-se a llarg termini i des de la paciència", considera.

UN TABÚ

I podem sumar-hi un darrer element que fa de la política un lloc on la salut mental brilla per la seva absència: mostrar-se dèbil i reconèixer el patiment penalitza molt.

Com és, segons la majoria de la ciutadania, un bon polític? Segurament algú racional, amb nervis d'acer i que no es deixi endur per les passions. Probablement un home blanc que rondi la quarantena i amb estudis universitaris.

Just quan Mar García va ser elegida diputada al Congrés espanyol per Barcelona en Comú va donar a llum dos bessons prematurament. Ella, com Benedí, és una de les poques polítiques que ha fet públics els seus problemes psicològics. Les complicacions de salut dels bessons, la depressió postpart i la mateixa entrada al circ polític per a

"La política és una feina molt exigent que requereix molta responsabilitat, genera estrès, tensió i dificulta la conciliació de la vida familiar i personal"

"Des dels partits de vegades és més fàcil denunciar la mala salut mental dels treballadors d'una fàbrica que la que viuen els mateixos polítics"

algú que venia de fora d'aquest àmbit li van generar "una crisi d'ansietat".

El cas és que la institució a la qual va entrar no va acollir-la com caldria. "La política de partits i la institucional no estan preparades per a la salut mental ni les cures", diu. Quan va decidir explicar el seu cas, poques persones de l'hemicicle se li van acostar per saber com estava. "Més enllà de les amistats, em vaig sentir molt sola", recorda. A més, considera que en partits com el seu "de vegades és molt més fàcil denunciar la mala salut mental dels treballadors d'una fàbrica que la que viuen els mateixos integrants de la formació".

El seu cas demostra fins a quin punt la salut mental continua sent un tabú a la política i quins atributs s'hi premien. Podria ser diferent? Totes les representants que han volgut parlar amb el *Línia* sobre la salut mental en primera persona són dones i coincideixen en un fet: actualment les institucions són espais patriarcal on els valors de la masculinitat s'imposen. "És un món molt opressiu, on impera la raó, i si no tens certa agressivitat, no et consideren vàlida", diu García. Per a Sabater, "la política institucional

i de partits és molt depredadora i competitiva". "Les mentides, els ganivets i les jugades brutes són freqüents", afegia. "De vegades sembla que la política pugui funcionar al marge de la vida", sentència.

Hi manquen, per tant, les cures i els lideratges emocionals que sempre han estat repudiats en considerar-se quelcom femení. En aquest sentit, la pregunta que es fa Alfageme és important: "Vull una persona que s'assembla a mi i que tingui problemes o algú sense emocions?"

L'Elsa ja fa dies que no escriu res al seu compte de Twitter, concretament des del 5 de maig. Abans, en un dia podia fer més de 10 publicacions. És bonic imaginar-se-la, ella que podrà, pintant una aquarel·la del mar a Sitges. Descansant o recuperant-se.

Potser els milers de persones que treballen cremades i els polítics que ja no poden més haurien de fer el mateix: un pas endavant i reconèixer que, de vegades, la feina no és vida.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

El Mercat d'Horta sorteja entre el 14 i el 22 de juny coques i ampolles de cava per celebrar la revetlla de Sant Joan. Tots els clients poden participar-hi obtenint vals per al sorteig un cop feta la compra en qualsevol parada.

Polèmica per les terrasses que perdran l'ampliació

RESTAURACIÓ ▶ L'Ajuntament va tornar a moure fa uns dies fitxa amb relació a l'ampliació de les terrasses feta durant la pandèmia, però ara per anunciar que no regularitzarà les llicències de les ampliacions que es van permetre, especialment en alguns dels carrers més importants de l'Eixample. Això va fer que el director del Gremi de Restauració, Roger Pallarols, acusés a principis de juny el consistori d'anar cap a una "denegació massiva de les terrasses". Des del seu punt de vista, en alguns casos s'havien fet denegacions aplicant criteris que no corresponen a l'actual ordenança de terrasses, sinó a anteriors.

Davant d'aquesta situació complicada per a la restauració, pocs dies després Foment del Treball, PIMEComerç, Barcelona Comerç, Barcelona Obera, Comètria i Gremi d'Hotels també van demanar a l'Ajuntament que mantingués les ampliacions fetes a la calçada i la

Diverses terrasses perdran les ampliacions fetes. Foto: Carles Martín/ACN

vorera i l'horari de les terrasses. A més, van subratllar que Barcelona és una de les ciutats d'Espanya amb l'horari de les terrasses "més curt".

El mateix dia en el qual es van produir aquestes declaracions, el primer tinent d'alcalde Jaume Collboni va negar que el consistori estigués pensant fer cap canvi en els horaris. "En les àrees tensades no es consolidaran les terrasses post-

covid, però en cap cas s'ha parlat d'horaris", va assegurar el cap de files dels socialistes.

Després d'aquestes paraules, el portaveu d'ERC a l'Ajuntament, Jordi Coronas, li va respondre a Collboni que el "monocultiu de terrasses" a la ciutat havia "liquidat el dret al descans de moltes persones". En aquest sentit, Coronas li va demanar que deixés de ser "només la veu de les patronals".

Concerts de cantautors per descobrir el comerç d'Horta

MÚSICA ▶ La música de diversos cantautors va ser protagonista al barri d'Horta entre el passat 21 de maig i el 3 de juny. Tal com explica la dinamitzadora de Cor d'Horta, Raquel Júlvez, es tracta d'una iniciativa, Horta Cor d'Autor, organitzada per l'eix comercial i que va consistir a muntar concerts en diferents punts del barri propers a comerços o, directament, en grans aparadors de botigues.

L'objectiu, afirma, era que tothom qui volgués pogués fer una ruta per establiments del

barri escoltant música. D'aquesta manera, es va promocionar el comerç de proximitat i, alhora, les cançons dels cantautors que van participar.

Durant els 14 dies que va durar Horta Cor d'Autor, indica Júlvez, es va fer un concert per dia. El més important de tot és que la iniciativa, afegeix, va tenir molt bona rebuda per part dels veïns i comerciants. Una reacció que mereix ser celebrada quan, tal com recorda Júlvez, aquesta és la primera vegada que es feia aquesta acció.

Un dels concerts fets durant l'Horta Cor d'Autor. Foto: Cor d'Horta

COMERÇ DE PROXIMITAT, UN VEI DE CONFIANÇA!

- T'ofereix el millor producte amb la cara més humana
- Cuida de la comunitat on vius
- Paga impostos i dona vida a la ciutat
- Contribueix a un entorn més sostenible
- Sempre és a prop teu!

amic

associació de mitjans d'informació i comunicació

Mitjans Km 0

El Pau,
llevant-se cada dia a les 4 del matí per poder oferir-nos el millor pa del barri.

líniahorta

ALQUILER de MAQUINARIA
para PROFESIONALES y PARTICULARES

MAQUINAS y MAQUINAS

-50%

descuento en tu
primer alquiler

¡Enseña esta página en una de nuestras tiendas!

Captura el QR
con tu móvil,
y mira todas
nuestras
herramientas.

56€/día

Elevador manual de
material 7.30m 300kg

40€/día

Aspirador industrial
de polvo y líquidos
3.300W 78L

92€/día

Perforadora de corona
con soporte 3.300W
230v Ø45-350mm

NO TE PERDAS
NUESTRAS OFERTAS DE
ALQUILER
x1€/día

26€/día

Hormigonera 90L, 1/2
HP, 230 v

37,50€/día

Martillo picador
demoledor Makita 15Kg
40J 1.500W 230v

900 649 640

¿Necesitas una herramienta
pero no quieres comprarla?
ALQUÍLALA CON NOSOTROS

**Somos tu parque
de maquinaria**

www.maquinas-maquinas.net

**precio
FLASH
24h**

Alquila tu
herramienta
durante 24h

Tus tiendas en Barcelona

C. MALLORCA C/ Mallorca 184 08036 Barcelona
POBLE NOU C/ Lluïsa 57 08005 Barcelona
CORNELLA Ctra. del Mig, 75 08940 Cornellà de LL.
RONDA de DALT Pº Vallbaurea 111 08042 Barcelona

**+ de
1.000** MÁQUINAS
Y HERRAMIENTAS
A TU DISPOSICIÓN

Precios sin I.V.A.
Incluye seguro y gestión de residuos.
Promoción válida hasta 31 de diciembre de 2022.
Oferta no acumulable a otras ofertas ya establecidas.
Oferta aplicable máximo 2 días en el primer alquiler.

TRABAJAMOS CON LAS MEJORES MARCAS

KAESER
COMPRESORES

AYERBE

ribe

IMER
IBERICA

Milwaukee

FASTVERDINI

altrex

Belle
GROUP

M
DISTRIBUCIÓN

MOSA

Mator

ROTHENBERGER

HONDA

Trakita

HITACHI
Inspire the Next

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Fomentant els horts urbans i el verd a la ciutat

Foto: Ajuntament

Sostenibilitat

Els horts urbans i l'impuls del verd a les ciutats estan guanyant cada cop més terreny com a propostes per combatre els efectes del canvi climàtic en unes metròpolis cada vegada més massificades.

És en aquest context que cal emmarcar *Les 48 hores d'agricultura i verd urbà*, un festival que va tenir lloc a Barcelona el cap de setmana del 14 i 15 de maig. Va

ser organitzat per l'Associació Replantem, amb el suport de l'Ajuntament. Entre les activitats programades hi havia xerrades, visites guiades, tallers de compostatge, d'horts periurbans i de cobertes verdes, entre altres. Amb tot, una cinquantena de propostes que tenien la finalitat de compartir amb la ciutadania les innovacions d'agricultura verda que estan canviant l'entorn i impulsar-la per avançar en les pràctiques sostenibles.

A més, el cap de setmana sostenible va oferir experiències directes amb els projectes i espais més desconeguts de la ciutat i que estan relacionats amb el món del verd i l'agroecologia. De fet, una de les activitats va tenir a veure amb un tema d'actualitat com és la relació dels éssers humans amb els arbres.

Per la seva banda, l'Ajuntament va aprofitar el festival per presentar el seu programa municipal *Mans al verd*, que

impulsa a través de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins per tenir cura de les zones verdes de la ciutat.

Per altra banda, el festival també va oferir la possibilitat de fer visites a horts

La finalitat del projecte és compartir amb la ciutadania les innovacions en agricultura i verd urbà

urbans gestionats per associacions de la ciutat, com ara els de les masies de Can Mestres i Can Cadena.

REPLANTEM

L'entitat organitzadora, Replantem, està formada per 24 professionals, empreses, emprenedors i altres entitats que fomenten els projectes sostenibles i de cultura verda a Barcelona.

El seu objectiu és difondre entre la ciutadania de la ciutat la importància de portar a terme pràctiques sostenibles i verdes.

Amb tot, l'esdeveniment de *Les 48 hores* se celebra també en altres ciutats del continent. De fet, es desenvolupa a una vintena de localitats franceses –país on va néixer el concepte–, a més d'altres de Bèlgica o de Suïssa.

Barcelona, candidata a acollir la Capitalitat Europea del Comerç de Proximitat el 2023

Reconeixement

Barcelona opta a convertir-se en la Capital Europea del Comerç de Proximitat l'any vinent. Així ho ha sol·licitat la Fundació Barcelona Comerç, que ha presentat la candidatura de la capital catalana amb el suport de l'Ajuntament, la Generalitat, el govern central, Vitriures d'Europe, Euro-Commerce i Retailcat, entre altres entitats.

L'entitat de comerciants ha rebut també el suport de la presidenta del Comitè de Peticions del Parlament Europeu. De fet, Barcelona Comerç va fer pública la candidatura barcelonina en un acte celebrat el 12 de maig a l'Oficina del Parlament Europeu a Barcelona, amb motiu del

Dia Europeu del Comerç de Proximitat. Amb aquesta iniciativa, la ciutat vol fer valdre la força i els valors del seu comerç, que contribueix a dotar Barcelona d'identitat pròpia. Sense anar més lluny, el comerç és un espai de socialització important, que cohesiona la comunitat i preserva la diversitat i riquesa econòmica dels barris.

La Capitalitat del Comerç de Proximitat proposa que cada any una ciutat del continent aculli un any sencer d'esdeveniments, conferències i activitats informatives i de divulgació que tinguin a veure amb el petit comerç. En aquest sentit, el primer tinent d'alcaldia, Jaume Collboni, considera que aquesta iniciativa té la finalitat de defensar "el model social europeu" davant les grans plataformes de consum.

Foto: Aina Martí/ACN

consum sostenible i de proximitat

El Petit Mercat de Mercats passa per la Marina

Fira

El Mercat de la Marina va ser l'escenari els dies 13 i 14 de maig d'una nova edició del Petit Mercat de Mercats, un esdeveniment que s'inspira en el Mercat de Mercats i que té la intenció de promocionar els productes de qualitat dels comerciants de la ciutat. Aquesta activitat va tenir lloc en el marc de la Festa de la Primavera del barri de la Marina i va aplegar centenars de veïns que s'hi van apropar per gaudir del bon temps i de la proximitat dels paradistes.

En aquest sentit, hi va haver música en directe, tapes, una zona de barbacoa i infantil i diversos tallers, com ara tasts de vins i fins i tot classes de cuina, una de les quals a càrrec de Sofia i Víctor, concursants del programa de televisió *MasterChef*.

I és que els productes de proximitat van ser els protagonistes de la fira. De fet, a l'espai de barbacoa habilitat els assistents van poder cuinar els productes frescos que acabaven de comprar a les parades del mercat, que els botiguers ja havien deixat preparats amb aquest objectiu. Per la seva banda, a la zona de restauració de la fira els restaurants del barri van oferir tapes a tres i cinc euros.

ESPAIS ESPECIALS

A més, els dos dies de festa van comptar amb un programa farcit d'activitats culturals, com ara les actuacions de la companyia d'arts del carrer Zigurat Band, que va animar el migdia i la tarda amb la seva música.

Per la seva banda, la canalla va tenir el seu lloc a la fira, amb tallers de gastronomia i de treballs manuals, a més de ioga i dibuix, entre

altres. A més, els més petits van poder gaudir d'un espai de contes, cuinetes i pissarres per fer dibuixos.

TALLERS I XERRADES

La zona d'activitats per als adults, a banda, va oferir xerrades gastronòmiques, com ara la de Pestos de temporada, amb La Vestale, un tast de vins a càrrec de DO Catalunya, un taller de cuina amb Marina Monsonís i un taller de cerveses que va organitzar Estrella Damm.

Aquesta iniciativa va estar organitzada per l'Ajuntament. Ho va fer a través de l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona (IMMB), que va comptar amb la col·laboració de la Federació de Mercats Municipals de Barcelona (FEMM), en el marc de la Festa de la Primavera de la Marina.

EN PRIMERA PERSONA

“Les plataformes no entenen l'essència dels barris”

David Rodríguez

El Caimán Alegre
(Travessera de Gràcia)

David Rodríguez va obrir El Caimán Alegre el 1996. En aquell moment va saber veure un nínxol en la roba esportiva com a proposta de moda urbana. Un quart de segle més tard, ara com a president de la Unió de Botiguers de Travessera de Gràcia-Casc Antic, continua buscant oportunitats per al comerç, tot i que sense perdre l'essència.

Com heu viscut els canvis que ha experimentat el petit comerç des dels anys 90?

En el moment que vam obrir la botiga no hi havia ni xarxes socials ni mòbils, imaginat. Travessera de Gràcia era –i és– un carrer punter al qual tothom anava a comprar.

Com us heu adaptat a la nova realitat digital?

Tenim un web molt ben posicionat –*graciacomerc.com*–. I ara estem fent targetes digitals de fidelització per participar en sortejos i tenir avantatges. Hem d'incentivar els clients, però sense perdre l'essència del comerç de proximitat.

I com es fa això?

Cada barri ha d'invertir en la seva zona i promocionar-la, perquè saben com són els seus clients. Les grans plataformes no entenen l'essència dels barris. Quan vam obrir Gràcia Comerç la intenció era ajudar el barri i digitalitzar amb tranquil·litat. A més, no hem de jugar a les lligues que no ens pertoquen. Hem de saber on som cadascú de nosaltres.

Foto: Ajuntament

La Boqueria i el Mercat Central de Florència enforteixen llaços

Foto: Ajuntament

Aliança

Establir una aliança per compartir experiències. Aquesta és la base de l'acord al qual han arribat les ciutats de Barcelona i Florència, a Itàlia, a través dels seus dos mercats més representatius: la Boqueria i el Mercat Central de Florència.

La signatura del conveni es va fer el passat 6 de maig a la ciutat italiana, on hi havia la regidora de Comerç i Mercats, Montserrat Ballarín, que va estar acompanyada per Eduard Soley, vicepresident de la Boqueria; Federico Gianassi, regidor d'activitats productives de Florència, i Massimo Manetti, president del Consorzio Storico Mercato Centrale de Florència.

Aquesta col·laboració té una durada de quatre anys renovables i busca precisament compartir idees i projectes per millorar el servei al consumidor i, en paral·lel, afavorir les activitats culturals i la promoció de les tradicions dels dos municipis.

En aquest sentit, els dos mercats es comprometen també a organitzar periòdicament esdeveniments per fer balanç de l'aliança.

GUARDIANS DE LES ESSÈNCIES

Amb tot, la voluntat d'aquesta col·laboració és fer valdre l'essència dels mercats, espais de trobada i socialització que conserven les tradicions més ancorades a les societats on s'inscriuen, en un moment d'evolució i canvi pel que fa als hàbits de compra.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

Can Rosés, de masia solitària a escola bressol

LES CORTS/ Els historiadors expliquen que la Guerra de Successió va provocar la destrucció de moltes masies ubicades en el que coneixem com el Pla de Barcelona, és a dir, tot el terreny que envoltava l'actual Ciutat Vella i l'Eixample i que estava ocupat per diversos municipis que van deixar de ser independents fa aproximadament un segle per passar a formar part de la Gran Barcelona.

En concret, a les Corts hi ha una masia amb força història, Can Rosés, Bé d'Interès Local i que va ser construïda poc després de l'acabament del conflicte bèl·lic a Catalunya. El 1716 era aixecada en una zona propera al vell camí que unia les Corts i Sarrià. Més d'un segle després, la masia seguia gairebé aïllada i era un lloc més aviat solitari, malgrat passar-hi pel davant un camí

La masia de Can Rosés va ser edificada el 1716 en una zona molt propera al camí vell que unia les Corts i Sarrià

transitat pels habitants d'aquesta zona del Pla de Barcelona... Però el 1900, Joaquim Gelabert i Cuyàs, mestre d'obres i propietari de la finca, va decidir fer-hi reformes. L'objectiu era donar-li un aire més residencial. Així, Gelabert va transformar l'era en un jardí i es va afegir una cornisa a la fa-

Foto: Ajuntament

çana. A més, es van decorar els paraments d'estuc amb esgrafiats.

Seguir com sigui, amb els anys la masia va anar convertint-se a poc a poc en un indret més habitat i concorregut pels cortsencs. Així, entre els anys 1978 i 1992, l'edifici va acollir el col·legi Ítaca. Per condicionar-lo, els arquitectes van haver de modificar la distribució de les dependències interiors per tal d'adaptar la casa a l'ús escolar.

Aquest no seria l'últim ús social i comunitari de Can Rosés. El 1991 es van iniciar les obres per convertir-la en una biblioteca municipal, un ús que mantindria fins al 2017. De fet, la restauració del mas i la seva habilitació com a biblioteca van ser incloses en el projecte del centre comercial L'Illa Diagonal. Cal destacar, en aquest sentit, que la col·lecció local de la biblioteca de Can Rosés comptava amb documentació

que fa referència a la història de les Corts i els seus barris.

Més de 300 anys després, el que una vegada va ser una masia aïllada i solitària aviat gaudirà de les veus i de la vitalitat de la canalla que hi anirà cada dia, ja que s'hi farà una escola bressol després d'uns anys d'haver acollit de manera provisional una escola pública. Un futur molt esperançador per a un edifici que és pura història de les Corts.

Villa Esperanza o els precedents del modernisme a Barcelona

GRÀCIA/ Està ubicada al passatge d'Isabel i és un dels edificis més emblemàtics de Vallcarca. Es tracta de Villa Esperanza, un bé catalogat com a Patrimoni Arquitectònic Historicoartístic de la ciutat. Tot i ser anterior al modernisme que s'imposaria a Barcelona anys després, en aquest edifici de finals del segle XIX es van fer servir mosaics ceràmics en blau i blanc amb dibuixos geomètrics per donar-li vida. De fet, es creu que aquesta casa allotjava una comunitat d'artistes.

Obra d'Andreu Audet, té una façana amb maó vist i una ornamentació de ceràmica i ferro forjat que ens recorda els orígens del modernisme. També s'hi pot observar un frondós pi blanc, catalogat també d'interès local, que destaca per la seva ufanor.

El novembre del 2019 es va anunciar la finalització de la restauració, en la qual van participar artesans de diferents disciplines que van intentar mantenir l'essència de l'edifici. D'aquesta manera, es van preservar els elements arquitectònics de la casa, que continuarà destacant com un dels edificis més emblemàtics del districte de Gràcia.

Foto: Aj.

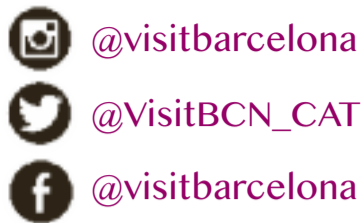
L'essència polifacètica de l'Antiga foneria de canons

CIUTAT VELLA/ Al final de la Rambla, davant del monument a Colom, hi ha l'edifici conegut com l'Antiga foneria de canons, un immoble que ha tingut usos molt diversos des dels seus inicis.

La seva funció original, com el seu nom indica, va ser la fabricació de canons. És per aquesta raó que estava ubicat a prop de les Drassanes. Més tard, en acabar la Guerra de Successió, va canviar d'usos: de fàbrica de campanes va passar a ser la seu del primer banc privat d'Espanya, el Banc de Barcelona, el 1845.

Foto: Aj.

la Barcelona desconeguda

Can Mazantini, ànima del modernisme al cor de Sant Andreu

Foto: Ajuntament

SANT ANDREU/ Si hi ha un carrer especialment significatiu al districte de Sant Andreu, amb permís, és clar, del carrer Gran, és el de Coroleu. L'atractiu principal d'aquest vial són les múltiples cases d'estil modernista que conserva, especialment les de Can Mazantini, ubicades entre els números 73 i 77. Un conjunt de cases obra de l'arquitecte Antoni Falqués i Ros construïdes l'any 1918.

REFERENT DEL MODERNISME

El conjunt de Can Mazantini està format per tres edificis d'estil modernista. De fet, són els més grans que es conserven a Sant Andreu. Dels tres blocs, dos han estat restaurats; en concret, els que miren al carrer de Coroleu, que llueixen com si fossin nous. De fet, s'ha recuperat el verd intens de la façana i s'han

restaurat els balcons i les reixes de les finestres, a més del ferro forjat.

No passa el mateix, tot s'ha de dir, a l'edifici que fa cantonada amb el carrer de Concepción Arenal, que manté un aspecte envellit i no ha estat objecte de cap intervenció, almenys de moment.

UN CARRER AMB PERSONALITAT

Sigui com sigui, el carrer Coroleu ha mantingut aquell esperit del modernisme amb edificis de façanes de color blau, barrots amb motius florals a les finestres, balcons amb baranes de ferro forjat i els relleus barrocs que uneixen els edificis al capdamunt.

De fet, la majoria de les cases construïdes en aquest carrer daten de finals del segle XIX i del primer terç del XX.

Pel que fa a Can Mazantini, aquest conjunt modernista és de visita obligada. Les cases consten de tres plantes, la primera de les quals té façana de pedra. El característic verd, tanmateix, sorgeix a partir de la següent planta, d'on també sobresurten les enormes i característiques balconades.

Aquest conjunt, com hem dit, continua al xamfrà que fa cantonada amb Concepción Arenal. Allà, les balconeres s'adapten a la corba que fa l'edifici en un mur cec coronat amb un escut en relleu d'estil barroc.

L'interior dels edificis és privat, ja que forma part d'habitatges particulars i no poden ser visitats. No obstant això, val la pena fer una visita atenta a l'exterior per gaudir d'una de les petjades del modernisme més importants al districte de Sant Andreu.

Eixample

La Casa Garriga Nogués, una joia al Quadrat d'Or

Ubicada al carrer Diputació, en concret al Quadrat d'Or –una sèrie d'illes de l'Eixample conegudes amb aquest nom perquè apleguen una gran quantitat d'edificis d'estil modernista–, la Casa Garriga Nogués és un edifici eclèctic que barreja elements clàssics, barrocs i modernistes.

L'edifici és obra de l'arquitecte Enric Sagnier –l'arquitecte que més va treballar per a l'alta burgesia barcelonina–, tot i que conté elements d'altres artistes, com ara d'Eusebi Arnau, que va esculpir-hi unes columnes per sustentar una balconada que representa les quatre etapes de la vida.

La casa, declarada Bé d'Interès Cultural l'any 1980, va ser construïda expressament per al banquer Rupert Garriga Nogués. D'aquí ve el nom amb el qual se la coneix actualment.

La família Garriga Nogués va viure a la primera planta d'un interior on destaca la majestuosa escala de marbre amb línies sinuoses, a més dels vitralls que va elaborar Antoni Rigalt.

UNA CASA AMB MOLT ART

Aquest edifici, a més, va ser durant vuit anys la seu de la col·lecció d'art de la Fundació Francisco Godia, concretament entre els anys 2007 i 2015. Tanmateix, entre el 1983 i el 2004 va allotjar la seu del Grup Enciclopèdia Catalana.

Foto: Aj.

El Canal de la Infanta, punta de llança del desenvolupament industrial

Foto: Ajuntament

SANTS – MONTJUÏC/ El Canal de la Infanta va ser una obra que, tot i haver-se fet amb finalitats purament agrícoles, va servir per desenvolupar tot l'arc del Baix Llobregat i l'Hospitalet, des de Molins de Rei fins a Sants-Montjuïc, passant per la Marina.

Actualment, el canal està gairebé desaparegut en la seva gran majoria de trams, tot i que encara hi ha elements que resisteixen al pas del temps. Els últims anys, l'associacionisme del Baix Llobregat i l'Hospitalet ha fet del Canal de la Infanta un símbol de la lluita pel patrimoni local.

Pel que fa a Sants-Montjuïc, hi ha un racó on es pot veure un segment visible de la gran obra hidràulica que va ser el Canal de la Infanta. Cal anar al carrer de la Mare de Déu del Port, a tocar del mur del cementiri, per veure un vestigi d'una infraestructura projectada per l'arquitecte Tomás

Soler i Ferrer (1770-1845), autor també del Canal d'Urgell i de l'aixecament de plànols del Rec Comtal de Barcelona. De fet, l'origen va ser el Rec Vell que va fer construir el Comte-Rei Alfons I el 1188. Les obres van arrencar el 1817 i van acabar tres anys més tard. Inicialment va batejar-se com a Canal de Castaños, en honor a un dels seus impulsors, el general Francisco Javier Castaños, heroi de la batalla de Bailén, la primera gran derrota a camp obert de l'exèrcit de Napoleó el 1808. Tanmateix, el 1824 va ser batejat amb el nom de la infanta Carlota, cunyada del rei Ferran VII d'Espanya.

Amb tot, el canal era una rasa de 17 quilòmetres reforçada amb murs de maçoneria que descendia fins al mar des de Molins, que era on hi havia la casa de les comportes. L'obra va obligar a construir ponts, sifons i salts d'aigua que s'acabarien aprofitant per a usos industrials.

Waterpolo | La UE Horta renuncia a l'ascens a Divisió d'Honor

Malgrat haver pujat a Divisió d'Honor el passat 4 de juny com a campió de Primera Divisió Nacional, la UE Horta s'ha vist "forçada" a renunciar a la seva plaça a l'elit. L'entitat assegura que ha pres la decisió per continuar sent fidel a la seva política de formació i per la marxa de molts dels seus jugadors més destacats.

Montoliu: "Gràcies, bàsquet!"

» L'exjugadora del Lima Horta Bàsquet fa oficial la seva retirada com a jugadora professional
» "M'agradaria continuar sent entrenadora", avança Marta Montoliu, que va dir adeu al CD Zamarat

Toni Delgado
HORTA

"Segurament, després de la final de la fase d'ascens a Lliga Femenina, vaig parlar amb l'equip, però no et sabia concretar cap de les paraules que vaig fer servir. Només recordo estar molt trista", confessa Marta Montoliu (Barcelona, 1994), que el passat 1 de maig es va acomiadar com a jugadora professional perdent contra l'amfitrió, el CB Jauris, al Pabellón Fausto Vicent, a Alcantarilla (Múrcia). "Dir adeu sense que el CD Zamarat tornés on es mereix, i potser amb menys protagonisme de l'esperat quan vaig renovar, va ser dur", amplia la ja excapitana del conjunt zamorà mentre observa la pista on va començar a jugar, a tercer de Primària. Som al Col·legi Sant Miquel de Barcelona.

"Al Lima Horta Bàsquet vaig ampliar la mirada una barbaritat", confessa Montoliu

"Abans aquestes cistelles eren més petites i no es podien regular. Mira, allà sèiem els dissabtes de partit a primera hora. Era la banqueta i ens posàvem una manta. Feia un fred...", recorda. Després, quan era mini de segon any, va anar al BBC badalonès: "Vaig

passar d'entrenar un dia a la setmana a fer-ho tres i un més de PDP (Programa de Detecció i Perfeccionament).

Al Col·legi Sant Miquel va estudiar des de P3 fins a segon de Batxillerat i hi va fer les pràctiques del Màster de pro-

A l'equip hortenc va créixer molt jugant amb companyes "molt experimentades"

fessorat de Secundària. "En Jordi va ser un gran tutor. Em va ensenyar moltes coses i, alhora, em va donar molta llibertat. M'encanta el vincle que pots establir amb la classe. L'Educació Física és una assignatura vital", reivindica.

A l'entrevistada, graduada en Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport (CAFE), li encanta ensenyar i formar, i en gran part dels clubs on ha jugat també ha entrenat equips: "Intento compartir les meves experiències i que tinguin passió". La seva estrena com a tècnica va ser a l'Escola Virolai, a Horta, amb preminis.

És molt difícil que Montoliu abaixi els braços. Té molta capacitat d'adaptació i una gran memòria per saber qui l'ha ajudat. A la primera experiència fora de Barcelona, a l'AE Sedis Bàsquet (Cadí la Seu) i ja a la màxima competició, a Lliga Femenina, ho van fer, "sobretot, la Geo Bahí, la Tania Pérez, la Laura Gil i l'A-

Marta Montoliu, al Col·legi Sant Miquel de Barcelona. Foto: Toni Delgado

na Suárez, que em van cuidar molt bé i van aconseguir que no em costés estar fora de casa". Després arribaria la seva primera etapa fora de Catalunya, a l'Estadi Casablanca de Fabián Téllez, a qui ja havia

tingut al CBF Sarrià, el destí de gran part de les jugadores del desaparegut UB Barça.

Més endavant, va firmar pel Bàsquet Femení Sant Adrià: "Va ser una gran temporada amb un subcampionat d'Espa-

nya. Vaig tenir en Jordi Vizcaino tant a Copa Catalunya com al júnior". La següent experiència va ser al Lima Horta Bàsquet, amb Isaac Fernández a la banqueta: "Hi vaig créixer i ampliar la mirada una barbaritat, i tenia companyes molt experimentades". El seu últim equip abans de debutar a l'elit va ser el Barça CBS, on va viure un curs dur en tots els sentits. Setmanes després, es penjava la medalla de plata a l'Europeu sots 20 d'Itàlia amb Anna Caula a la banqueta.

"Quan et retires surts de la bombolla de la jugadora i has d'entrar al món laboral", enraona

Sempre s'ha preocupat més pel grup i per fer brillar la resta que no pas pels seus números, que també són bons. Ara comença una nova etapa. "Quan et retires surts de la bombolla de la jugadora i has d'entrar al món laboral. M'agradaria continuar sent entrenadora", avança.

Se sent molt agraïda al bàsquet per totes les experiències, moments i persones que li ha regalat i li regalarà. S'assembla a la tieta Rosa perquè li agrada organitzar retrobades amb família i amicitats, i és compromesa, disciplinada i ordenada com el seu germà, en Marc. Els dos ho han après dels pares, la Gemma i el Josep Maria.

KRAVMAGA

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS

GRATIS 2 DÍAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**]
[**1H PARKING GRATUITA**]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

MITJANS DE PROXIMITAT, PERIODISME D'ALTA FIDELITAT.

Perquè a l'AMIC som fidels als mitjans de proximitat professionals i de qualitat, propers a la gent i compromesos amb el bon periodisme. Això és el que ens ha portat a fer 25 anys comptant amb la confiança de 500 mitjans i amb la fidelitat dels lectors; els coneixem bé i treballem per oferir-los la informació més rigorosa de la seva comunitat. Alta fidelitat, perquè estimem la premsa, perquè estimem la gent.

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic25 anys

No t'ho perdís

Foto: UOC

Simposi d'art electrònic

El Simposi Internacional de l'Art Electrònic (ISEA), que ha celebrat 26 edicions arreu del món, aquest any arriba per primer cop a Barcelona. La 27a edició de l'esdeveniment, programada del 10 al 16 de juny, està impulsada per la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) amb la col·laboració de diverses institucions, com l'Ajuntament de Barcelona. L'ISEA és una trobada que reuneix professionals de tot el món per explorar les interseccions entre l'art, el disseny, la ciència, la tecnologia i la societat. En aquesta ocasió, a més, és una edició oberta a la ciutadania.

Famosos

"Et felicito, que bé que actues", diu la tornada de l'últim èxit de Shakira (Barranquilla, 1977). Es tracta de *Te felicito*, una cançó que canta al costat de Rauw Alejandro i que acumula prop de 78 milions de reproduccions a YouTube des que es va estrenar, el 21 d'abril. Des de fa uns dies, la lletra d'aquesta cançó ha agafat més sentit i rellevància: l'equip de premsa de la cantant ha confirmat la seva separació de Gerard Piqué, pare dels seus dos fills, amb qui ha compartit dotze anys de relació. De seguida, tothom ha entès que a qui "felicita" Shakira, doncs, és al jugador del Barça, de qui es comenta que hauria estat infidel a l'artista en més d'una ocasió. "Per completar-te em vaig trencar a trossos / M'ho van advertir, però no vaig fer cas", canta la colombiana. Amb tot, en general tothom té clar a qui dels dos ha de donar suport: a ella.

La fitxa

QUI ÉS?

S H A K I R A

ÉS FAMOSA PER...

Ser una de les cantants més importants
Fa més de trenta anys que acumula èxits sense parar

QUÈ HA FET?

Anunciar que se separa de Gerard Piqué
Després de dotze anys de relació i amb dos fills en comú

A LES XARXES...

Support total
Gairebé tothom s'ha posicionat al costat de la cantant

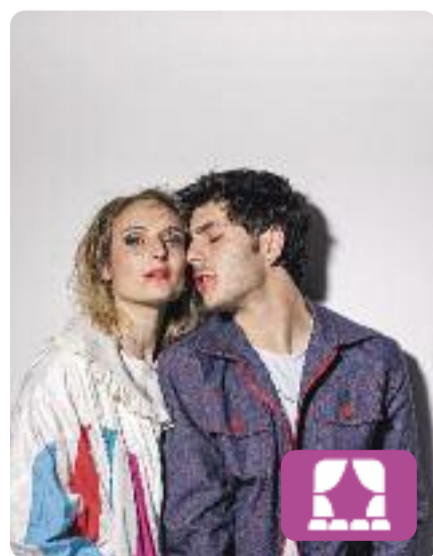
Llibres

Tot allò que una tarda morí...
Lluïcia Ramis

Malgrat haver encetat una prometedora carrera professional, la protagonista d'aquest llibre ha quedat inesperadament a l'atur. Sense parella ni fills i a mitja trentena, es veu abocada a tornar a casa dels pares, desorientada. Indagar en la història familiar pot ser una bona manera de preguntar-se què era exactament allò que la vida li havia promès.

Teatre

Romeu i Julieta
La Brutal

David Selvas dirigeix l'adaptació de *Romeu i Julieta* de La Brutal, una versió contemporània i poc romàntica del text de Shakespeare. Dos joves s'enamoren, posen les seves vides en perill i converteixen el seu amor en un crit desesperat per deixar en evidència l'absurditat de l'odi que enfronta les seves famílies.
Al Teatre Poliorama de Barcelona.

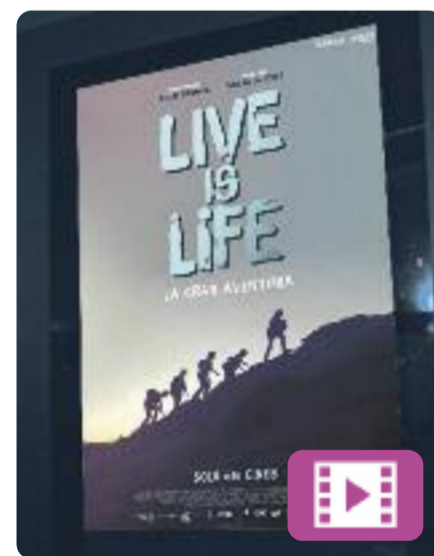
Música

Segona florada
Orchestra Fireluce i Pau Riba

Ja ha sortit a la llum el disc pòstum de Pau Riba amb l'Orchestra Fireluce, *Segona florada* (U98 Music), continuació d'*Ataràxia* (autoeditat, 2019). L'àlbum inclou l'última cançó que va crear el músic, que va morir el passat 6 de març. Es tracta de *DAina*, un tema dedicat a la filla de la seva companya Aina March que Riba va crear el primer cop que el van ingressar.

Pelis i sèries

Live is life. La gran aventura
Dani de la Torre

Estiu de 1985. Com cada any, el Rodri se'n va de Catalunya i viatja amb la seva família al poble gallec dels seus pares per retrobar-se amb la seva colla. Aquest any, però, els problemes del món real comencen a aparèixer a les seves vides i amenacen de separar-los. Per això, planegen escapar-se la nit de Sant Joan a la recerca d'una flor màgica que compleix desitjos.

ESTILS DE VIDA

Sospito que el meu fill és celíac

Foto: Pexels

i SALUT

La celiàquia (és a dir, l'al·lèrgia al gluten) afecta una de cada cent persones i és la malaltia crònica intestinal més freqüent al món occidental. Els celíacs no poden menjar blat, sègol, ordi, civada, espelta, kamut ni tiriticale, tal com detalla el Departament de Salut. Encara que pot aparèixer a qualsevol edat, la celiàquia se sol manifestar durant la infància i, de fet, és important detectar-la aviat. Si tens un fill o filla i creus que pot tenir aquesta malaltia, para atenció als consells de l'Associació de Celíacs de Catalunya.

Tingues en compte que la simptomatologia és diversa: fatiga i debilitat, diarrea crònica, dolor abdominal, flatulències, pèrdua de gana i de pes... Però també irritació o erupcions a la pell, canvis i alteracions de la conducta o mal de cap, entre d'altres. Això facilita les confusions amb altres malalties, de manera que és molt important que no t'avancis i que no comencis a donar una dieta sense gluten al teu fill o filla abans de tenir un diagnòstic. Pel que fa al diagnòstic, l'Associació alerta sobre les proves poc ortodoxes i recorda que cal acudir a un especialista en gastroenterologia. Si no saps com actuar un cop tens el diagnòstic, l'entitat ofereix suport i informació als seus socis.

Les claus.....

SÍMPTOMES

Diversos: fatiga i debilitat, diarrea crònica, mal de panxa, mal de cap, canvis en la conducta, irritacions a la pell...

NO T'AVANCIS

No facis que el teu fill o filla segueixi una dieta sense gluten si encara no has rebut el diagnòstic d'un professional

DIAGNÒSTIC

Ves amb compte amb les proves de diagnòstic poc ortodoxes: recorre a un especialista en gastroenterologia

UN BON RECURS

Si no saps què fer després del diagnòstic, l'Associació de Celíacs ofereix suport i informació als seus socis

Foto: Pexels

ALUMINI - VIDRES
OBRES INTEGRALS

home homing

vidres • miralls
claraboies • alumini

projectes integrals
i execució d'obra

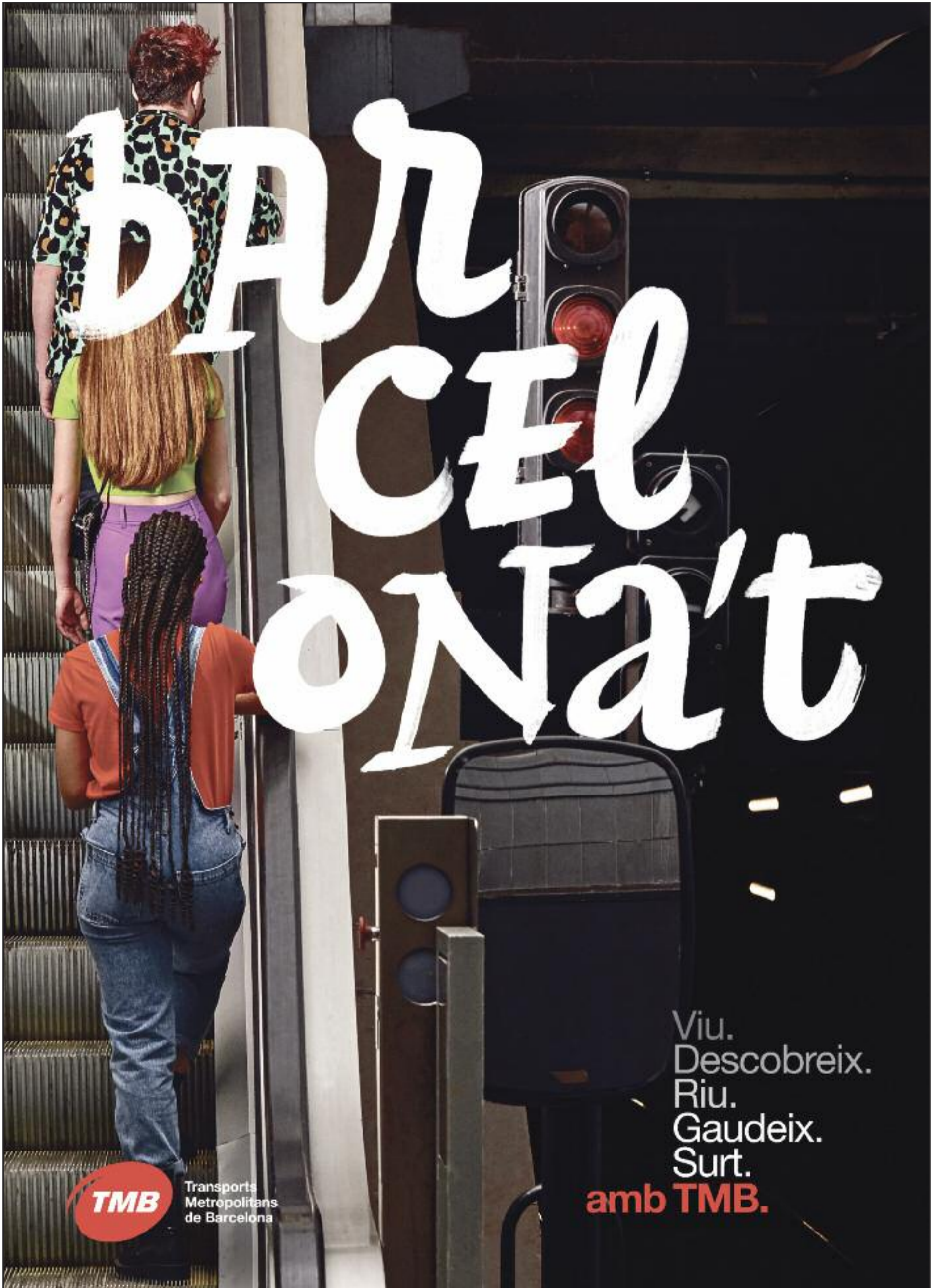

*Si ho pots somiar,
nosaltres ho podem
fer realitat*

cuinescat

Gremi de reformes
d'interiors, cuines
i banys de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona
Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com
www.home-homing.com
• Magatzem: Ptge. Utset, 3

Transports
Metropolitans
de Barcelona

Viu.
Descobreix.
Riu.
Gaudeix.
Surt.

amb TMB.